

РЕШЕНИЕ

№ 11600

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1773** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. Д. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ап. 18, чрез адвокат Б. З., срещу Решение № ПИ-18 от 26.01.2026 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което са оставени без уважение негови жалби вх. №Ж-22-32/13.01.2026 г. и вх. №Ж-22-34/13.01.2025 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Разпореждане за присъединяване изх. № №С250022-105-0555161 от 23.12.2025 г., издадено от М. С. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради противоречие с процесуалния и материален закон. Твърди се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения за незаконосъобразност на обжалваното разпореждане за присъединяване, както и поставения въпрос относно валидността на издаден ревизионен акт (РА) № Р-03000325001786-091-001 от 10.11.2025 г. Поддържа, че нищожният РА не поражда правни последици и не може да легитимира публичния изпълнител като взискател на вземане въз основа на годен изпълнителен титул и обект на изпълнение по смисъла на чл.217, ал.1 и ал.2 от ДОПК. Твърди, че визираното възражение е следвало да бъде обсъдено съгласно чл.17, ал.2 от ГПК. Оспорва, че ЗВР № Р-03000325001786-020-001 от 16.04.2025 г. му е връчена редовно на посочен от него електронен адрес, за който твърди, че не е такъв по чл.28, ал.2 от ДОПК. Извежда извод, че при липса на редовно връчена ЗВР ревизионно производство по чл.110, ал.2 от ДОПК не е образувано, респ. издаденият в него РА е нищожен. Навежда второ основание за нищожност на РА, а именно поради липса на териториална компетентност, доколкото ревизията е възложена и извършена от органи

по приходите при ТД на НАС В.. Претендира се отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане за присъединяване и присъждане на разноски.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител юрк. М., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В мотивите на оспореното Решение № ПИ-18 от 26.01.2026 г. е посочено, че с искане за предварително обезпечаване №Р-03000325001786-039-001 от 13.10.2025 г., издадено от Е. Н. И. - ръководител ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-03000325001786-020-001 от 16.04.2025 г., от страна на публичен изпълнител е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. №С250022-023-0002933 от 22.10.2025 г. С Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. №С250022-139-0002363 от 25.11.2025 г. било продължено действието на наложените с ПНПОМ мерки.

В хода на ревизионното производство били издадени Ревизионен доклад № Р- 03000325001786-092-001 от 13.10.2025 г., връчен на ревизираното лице на 15.10.2025 г. и Ревизионен акт № Р-03000325001786-091-001 от 10.11.2025 г., връчен на 14.11.2025 г. По данни от информационните масиви на НАП, актът се обжалвал и не бил влязъл в сила. Същият е присъединен на основание чл.217, ал.2 от ДОПК с оспореното Разпореждане за присъединяване с изх. №С250022-105-0555161 от 23.12.2025 г. към изпълнително дело №251692738/2025 г., образувано срещу жалбоподателя.

По повод на обжалване по административен ред е постановено оспореното Решение № ПИ-18 от 26.01.2026 г. на директора на ТД на НАП С.. Решаващият орган е приел, че са изпълнени предпоставките чл.217, ал.1 и ал.2 от ДОПК за присъединяване поради наличието на висящо изпълнително производство и на установено публично вземане. Посочено е в решението, че се касае за публични държавни вземания за данъци, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, които се събират по реда на ДОПК съгласно чл.163 от с.з. Цитирана е разпоредбата на чл. 209, ал. 1 от ДОПК, според която принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвиден в съответния закон акт за установяване на вземането, като с аргумент от чл. 209, ал. 2 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст — в конкретния случай — ревизионен акт, независимо дали е обжалван (чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК). В заключение е прието в решението, че при наличието на годин изпълнителен титул са налице материалноправните предпоставки на чл. 217, ал. 2 ДОПК за присъединяване на публичния вискател за това вземане към вече образуваното изпълнително производство срещу жалбоподателя. Посочено е, че публичният изпълнител е бил длъжен да извърши присъединяване на новите публични задължения към вече образуваното изпълнително дело срещу жалбоподателя, за да се спази разпоредбата на чл. 221, ал. 3 ДОПК, според която, когато са налице няколко отделни изпълнителни основания за различни публични задължения, се образува едно изпълнително дело, като се осигурява отчетност за погасяване на всяко от задълженията.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл.266, ал.1 от ДОПК - директор на Териториалната дирекция на НАП – С.. Разпореждане за присъединяване с изх. №С250022-105-0555161 от 23.12.2025 г. е издадено от компетентен орган по чл.217, ал.2 от ДОПК. Актовете са издадени в установената форма, с излагане на фактически и правни основания, които не са затруднили правото на защита на засегнатото лице. Спорът между страните е материалноправен – относно наличието на основание за присъединяване на задълженията на Н. Д. П., ЕГН [ЕГН], установени с Ревизионен акт № Р-03000325001786-091-001 от 10.11.2025 г., към образуваното срещу него изпълнително производство. Между страните не е спорно, че РА се обжалва пред Административен съд Варна, за което е образувано адм. д. № 358/2026 г., насрочено за 01.04.2026 г.

Доводите на жалбоподателя за нищожност на издадения спрямо него РА, респ. за упражняване на инцидентен косвен контрол за неговата валидност в настоящето съдебно производство по силата на чл.17, ал.2 от ГПК, са неоснователни. Трайна и непротиворечива е практиката на Върховния административен съд, че административните съдилища, въпреки разпоредбата на чл. 144 от АПК, не разполагат с правомощието инцидентно, в главното съдебно производство, да осъществяват косвен съдебен контрол върху валидността на административен акт, който не е предмет на последното, каквито правомощията по силата на чл. 17, ал. 2 ГПК имат общите съдилища (в този смисъл е Определение № 3951 от 12.04.2023 г. по адм. д. № 3061/2023 г., IV отд. на ВАС и цитираната в него съдебна практика: Решение № 15937 от 23.12.2020 г. по адм. д. № 5891/2019 г. на ВАС, Трето отделение; Определение № 9870 от 20.07.2020 г. по адм. д. № 4720/2020 г. на ВАС, Второ отделение; Решение № 14808 от 30.11.2018 г. по адм. д. № 10760/2017 г. на ВАС, Четвърто отделение и др.).

Разпоредбата на чл.17, ал.2 от ГПК е неприложима в съдебното административно производство, предвид разписаната в АПК възможност административните актове да се оспорват като нищожни без ограничение във времето, поради което търсената от оспорващия защита срещу тези актове може да се осъществи в отделно производство (Определение № 6767 от 16.05.2011 г. по адм. д. № 1889/2011 г., VI отд. на ВАС, Решение № 12856 от 29.10.2014 г. по адм. д. № 12623/2013 г., II отд. на ВАС, Решение № 1838 от 17.02.2026 г. по адм. д. № 10393/2025 г., II отд. на ВАС, Определение № 10562 от 29.10.2025 г. по адм. д. № 10327/2025 г., VI отд. на ВАС , Определение № 3574 от 04.04.2025 г. по адм. д. № 3048/2025 г., VI отд. на ВАС, Решение № 6444 от 15.06.2023 г. по адм. д. № 2564/2023 г., II отд. на ВАС, Решение № 1412 от 17.02.2025 г. по адм. д. № 5874/2024 г., VI отд. на ВАС, Решение № 3121 от 19.03.2026 г. по адм. д. № 2684/2023 г., III отд. на ВАС).

Преценката по въпроса допустимо ли е административният съд инцидентно в образуваното пред него съдебно производство да осъществява косвен съдебен контрол върху валидността и законосъобразността на административен акт, който не е предмет на делото, каквото правомощие е предвидено по силата на чл.17, ал.2 от ГПК за общия съд, се извършва при обжалване на акта, с който спорът е решен по същество (Определение № 1529 от 13.02.2023 г. по адм. д. № 1203/2023 г., II отд. на ВАС).

Съдът се произнася инцидентно по законосъобразността на административен акт, само когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е участник в административното производство по издаването и обжалването и не разполага със средства за административен контрол (Решение № 6426 от 08.05.2012 г. по адм. д. № 14889/2011 г., III отд. на ВАС, Определение № 5470 от 25.05.2023 г. по адм. д. № 4819/2023 г., V отд. на ВАС, Решение № 4421 от 29.04.2025 г. по адм. д. № 1102/2025 г., V отд. на ВАС). Настоящият случай не е такъв, доколкото П. е обжалвал РА и се страна по висящо съдебно производство за контрол за законосъобразност на РА.

След като валидността и законосъобразността на Ревизионен акт № Р-03000325001786-091-001 от 10.11.2025 г. е предмет на съдебен контрол по адм. д. № 358/2026 г. на Административен съд Варна, в настоящето съдебно производство, по контрол на друг административен акт, е недопустим инцидентен косвен контрол по чл.17, ал.2 от ГПК на РА. За пълнота, такъв контрол е недопустим и поради предвидената в чл.149, ал.5 от АПК неограничена възможност за обявяване на нищожността на административен акт. Доводите на жалбоподателя за нищожност на РА ще бъдат обсъдени в производството по неговото обжалване. В случай, че актът, с който е установено публичното вземане, бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред, то е налице основание по чл.225, ал.1, т.2 от ДОПК за прекратяване на изпълнителното производство. В конкретния случай, с оспореното Разпореждане за присъединяване с изх. №С250022-105-0555161 от 23.12.2025 г. към образуваното срещу жалбоподателя изпълнително производство са присъединени публичните вземания по Ревизионен акт № Р-03000325001786-091-001 от 10.11.2025 г. С разпоредбата на чл.127, ал.2 от ДОПК, според която след изтичането на срока за доброволно плащане, ревизионният акт подлежи на принудително изпълнение, е допуснато предварително изпълнение на РА. По силата на чл.209, ал.2, т.1 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван. Дължим е извод, че след изтичане на срока за доброволно плащане по чл.127, ал.1 от ДОПК, РА е годно изпълнително основание и въз основа на него може да се предприеме принудително изпълнение. Въз основа на изложеното и като е приел, че е налице основание по чл.217, ал.2 от ДОПК за присъединяване на публичните задължения по РА № Р-03000325001786-091-001 от 10.11.2025 г. към образуваното срещу жалбоподателя изпълнително производство, публичният изпълнител е приложил правилно закона. Макар и лаконични, мотивите на решаващия орган, че по отношение на твърденията на жалбоподателя, че процесният ревизионен акт е нищожен, не е компетентен да разгледа същите, са правилни.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспорените актове са издадени от компетентни органи, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

Производството по чл. 268 от ДОПК е особено производство, различно от производството по обжалване на ревизионните актове, поради което възнаграждението за юрисконсулт е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, вр. с, ал. 3 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. В този смисъл е и разпоредбата на чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК (ред. ДВ. Бр.17/2026 г.). Съгласно чл.24, изр.1 от НЗПП по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на евровата равностойност на 200 лв. или 102.26 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ап. 18, чрез адвокат Б. З., срещу Решение № ПИ-18 от 26.01.2026 г., издадено от директора на ТД на НАП [населено място], с което са оставени без уважение негови жалби вх. №Ж-22-32/13.01.2026 г. и вх. №Ж-22-34/13.01.2025 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Разпореждане за присъединяване изх. № №С250022-105-0555161 от 23.12.2025 г., издадено от М. С. на дължност

главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..
ОСЪЖДА Н. Д. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. А, ет. 04, ап. 012, да заплати на
Националната агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: